

Het Moestuin "Complex",

Het is inmiddels al meer dan 10 jaar geleden dat ik een nieuwbouwwoning in Bergeijk betrok.

Met de woning heb ik geboft, die is mooi ruim. Met de ligging ook, ik woon aan de rand van Bergeijk en loop zo het bos in. Maar mijn groene tenen en vingers kromden zich toen ik besepte wat de afmetingen van mijn tuintje zouden worden, bij de aanblik van mijn, nog in aanbouw zijnde, toekomstige huis.

Nu zag ik daar toch al een tendens in. Grote huizen met kleine tuintjes en dus maar dichtgelegd met stoeptegels of sierbestrating, want je wil toch ook nog met je fiets achterom komen of gewoon in de zomer buiten eten. Ik had geen andere keus dan hetzelfde te doen. Sterker nog, ik bleek het huis te huren inclusief met stoeptegels bedekte postzegel-achtertuin. De enige mogelijkheid om nog wat groen te creëren was de schutting waar nog wat zon op scheen.

En zo ontstond de eerste mini-plukroute in Bergeijk van welgeteld 8 flinke stappen. Maar dan heb je ook wat...bramen, frambozen en druiven in overvloed. Ik zit zomers buiten in het zonnetje, hoef mijn arm maar uit te strekken en ik ben gezegend met vers fruit.

Tegenover de schutting staat een schuurtje, ook in postzegelstijl, anders had hij niet in de tuin gepast. Daar groeit hop tegenaan. Het is een meisje, want

ze hangt elk najaar vol met prachtige hopbellen. Ik ben er nog niet aan toegekomen om bier te gaan brouwen, maar stop ze wel, samen met bijvoorbeeld citroenmelisse, lavendel en/of lievevrouwebedstro in kussentjes, die heerlijk geuren en je helpen een goede nachtrust te hebben.

De hop is erg gecharmeerd van de druif en andersom. Het is mooi om elk voorjaar weer te zien hoe ze op zoek gaan naar elkaar, elkaar uiteindelijk vinden, omarmen, verstrengelen en een prachtige groen boog vormen als omlijsting van mijn poort. Elk jaar weer opnieuw...het is ware liefde, denk ik.

Toen mijn mini-plukroute klaar was en ik geen verdere mogelijkheden meer zag in uitbreiding van eetbaar groen in mijn tuintje, hoorde ik dat er ook volkstuintjes te huur waren in Bergeijk. Ik belde de gemeente en kwam op de wachtlijst, want Bergeijk telde maar 10 moestuin-perceeltjes en die waren allemaal bezet door fanatieke oude mannetjes die tuinierden totdat ze erbij neervielen. "Nee, er worden niet vaak tuintjes opgezegd", zei de meneer van de gemeente. "Meestal komen ze vrij als er iemand overlijdt". Hij eindigde ons gesprek met de dubieuze grap: "Zo is de één z'n dood, de ander zijn brood, of eh..., groente, in dit geval".

Na een jaar gewacht te hebben, kwam dan toch het, voor mij althans, blijde bericht dat er een tuintje voor me vrij was gekomen. Ik sprong op mijn fiets en ging meteen kijken. De meeste "oude mannetjes" waren druk doende in hun tuintjes, maar de bedrijvigheid stopte onmiddellijk toen ik de poort door kwam lopen. In een tel was ik omringd, werd ik hartelijk welkom geheten, kreeg ik een overvloed aan tuinadviezen en begreep ik, uit de fluisterende gesprekken die achter mijn rug om gevoerd werden dat men zeer gecharmeerd was van een vrouwelijke "jonge" mede-moestuiniër. En ja, jong voelde ik me, jonger zelfs dan ik me in tijden had gevoeld, als ver in de 40-er. Ik was weer even in de bloei van mijn leven.

Het bleek minder goed te klikken tussen ons dan de eerste ontmoeting beloofde. De generatiekloof qua moestuinieren bleek toch wel erg groot. En ja, in alle eerlijkheid, soms was ik ook wel een beetje jaloers op de opbrengst van die keurig in rijtjes staande groentebedjes.

Het dagelijks schoffelen, harken, onkruid wieden en water geven, wierp zijn

vruchten af, moet ik toegeven.

Maar ja, ik kon niet dagelijks naar de tuin gaan, met twee kleine kinderen en een baan. En ik hield van onkruiden en vooral niet van rechte rijtjes. Ik las boeken over permacultuur en wilde niet de strijd aangaan met alles wat groeit en bloeit, maar ermee samenwerken en me ermee verbinden. Ik was blij met de paardenbloemen in mijn tuin, ik at immers het blad als molsla, zette koffie van de geroosterde wortel en maakte jam van haar bloemen. Als ik hen dat uit probeerde te leggen schudde ze meewarrig hun hoofd, moedeloos van zoveel eigenwijsheid van mijn kant, hangend op de schoffel. Ik had er duidelijk niets van begrepen en verspreidde alleen maar "vulligheid" in hun perfect aangeharkte perceeltjes.

De liefde bekoelde en ik werd in het vervolg meer geduld dan gewild. Soms "hielp" iemand me ongevraagd op de goede weg, als ik een paar dagen niet kwam, door een stuk om te spitten, winterrogge te zaaien of "onkruid" te wieden. Ik werd zelfs voorgesteld aan vrijgezelle neven, want ja, "zo'n vrouwke alleen is ook maar niks". Zeer waarschijnlijk ging het niet om mijn liefdesgeluk, maar was het eerder een poging mij weer achter het aanrecht te krijgen, zodat neef lief de moestuin zou onderhouden. Volgens de traditie, zoals zijn ooms dat al generaties deden.....

Het moestuin-COMPLEX deed inmiddels zijn naam eer aan.

Wordt vervolgd.....